

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
JEAN MISCHO

fremsat den 8. juni 2000 *

1. Magefesa-koncernen og de virksomheder, der har efterfulgt den, fremstiller husholdningsartikler, som f.eks. trykkogere, stegepander og grydelåg i rustfrit stål. Indtil 1983 sad Magefesa-koncernen på en stor del af det spanske marked, men begyndte derefter at have finansielle vanskeligheder. Den opbyggede i 1984 et kompliceret netværk bestående af to holdingselskaber og en erhvervssammenslutning af virksomheder (bestående af moderselskabet og produktionsselskaberne Cunosa, Migsa, Indosa og Gursa).

2. I slutningen af 1985 var Magefesa-koncernen på randen af konkurs og for at undgå, at driften måtte opgives, blev der fremlagt et handlingsprogram, som bl.a. forudsatte en personalenedskæring og tildelelse af støtte fra centralregeringen og de regionale myndigheder i de selvstyrende regioner, hvor koncernens fabrikker var beliggende (Baskerlandet, Cantabrien og Andalusien). De nævnte selvstyrende regioners regeringer oprettede selv tre ad hoc-selskaber (Ficodesa, Gemacasa og Manufacturas Damma), som skulle kontrollere anvendelsen af støtten og garantere driften af Magefesa-koncernen.

3. Kommissionen havde ved en første beslutning¹, som den spanske regering ikke bestred, erklæret en støtte i form af lånegarantier på i alt 1 580 mio. ESP, et lån på 2 085 mio. ESP, der var ydet på andre vilkår end markedsvilkårene, et tilskud på 1 095 mio. ESP og et anslået rentetilskud på 9 mio. ESP ulovlige og uforenelige med fællesmarkedet. Ved samme beslutning blev de spanske myndigheder anmodet om at trække lånegarantierne tilbage, om at konvertere lånet på særlig gunstige vilkår til et normalt lån og om at tilbagesøge tilskuddene.

4. I 1997 modtog Kommissionen syv klager vedrørende de fordele, som virksomhederne i Magefesa-koncernen havde opnået som følge af, at den støtte, som var blevet erklæret uforenelig med fællesmarkedet i 1989, ikke var blevet tilbagebetalt, og af, at virksomhederne ikke havde overholdt deres forpligtelser med hensyn til betaling af skatter og sociale bidrag. Kommissionen indledte herefter proceduren i EF-trakta-

¹ — Kommissionens beslutning 91/1/EØF af 20.12.1989 om støtte ydet i Spanien af centralregeringen og en række autonome regeringer til Magefesa, der producerer husholdningsartikler af rustfrit stål og mindre clapparater (EFT 1991 L 5, s. 18).

* — Originalsprog: fransk.

tens artikel 93, stk. 2 (nu artikel 88, stk. 2, EF) med hensyn til den støtte, som af Spanien var blevet ydet til disse virksomheder eller deres efterfølgere siden 1989². Ved beslutning 1999/509/EF af 14. oktober 1998 om Spaniens støtte til virksomhederne i Magefesa-koncernen og deres efterfølgere³ (herefter »den anfægtede beslutning«) erklærede Kommissionen den støtte, der var ydet i form af den fortsat manglende betaling af skatter og sociale bidrag, for Indosa's og Cunosa's vedkommende indtil deres konkurserklæring, for Migsa's og Gursa's vedkommende frem til selskabernes indstilling af deres aktiviteter og for Indosa's vedkommende efter konkurserklæringen frem til maj 1997 for ulovlig og uforenelig med fællesmarkedet. Ved beslutningen blev de spanske myndigheder pålagt at træffe de fornødne foranstaltninger for at tilbagesøge støtten hos støttemodtagerne, og det blev præciseret, at de tilbagebetalingspligtige beløb skulle omfatte renter beregnet fra datoen for støttens udbetaling indtil den faktiske tilbagebetaling.

5. Den spanske regering har til støtte for sin påstand om annullation af den anfægtede beslutning påberåbt sig fire anbringender, som vedrører henholdsvis tilsidesættelse af EF-traktatens artikel 92 (efter ændring nu artikel 87 EF), tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet, manglende begrundelse af den anfægtede beslutning, og at der ikke kan kræves renter.

Det første anbringende: urigtig anvendelse af traktatens artikel 92, stk. 1

Parternes synspunkter

6. Den spanske regering har gjort gældende, at Kommissionen har anvendt traktatens artikel 92, stk. 1, forkert, idet den har fastsat, at Indosa's, Cunosa's, Migsa's og Gursa's manglende betaling af visse beløb til den sociale sikring og statskassen udgør en støtte, der er uforenelig med fællesmarkedet.

7. Den har i denne forbindelse fremsat to argumenter.

8. Først og fremmest har regeringen anført, at de nævnte virksomheder var underlagt en generel ordning nemlig om betalingsstandsning og tilbagesøgning, som finder anvendelse på enhver virksomhed, som er i betalingsstandsning eller har stiftet gæld hos den sociale sikring eller hos statskassen.

9. En sådan generel ordning kan imidlertid pr. definition ikke udgøre statsstøtte. Det fremgår af fast retspraksis, at betingelsen om den nationale foranstaltnings specificifi-

2 — Meddelelse 97/C 330/02 (EFT C 330, s. 2).

3 — EFT 1999 L 198, s. 15.

tet er et af kendetegnene ved begrebet statsstøtte.

10. Parterne har i denne forbindelse anført Piaggio-dommen⁴, hvor Domstolen fastslog, at den pågældende nationale ordning kunne falde ind under anvendelsesområdet for traktatens artikel 92, idet den for en bestemt kategori af virksomheder indførte en undtagelsesordning til den almindelige konkursret.

11. Dog skal jeg bemærke, at Kommissionen ikke har bestridt, at spansk konkursret er en generel ordning. Ifølge Kommissionen er det imidlertid ikke denne ordning som sådan, der skal kvalificeres som statsstøtte. Statsstøtten består i den konsekvent manglende betaling af visse af Magefesa-koncernens virksomheders gældsposter og akkumuleringen af ny gæld som følge af de offentlige kreditørers beslutning om ikke at begære disse virksomheder opløst.

12. Heraf følger, at det i den foreliggende sag herefter er uforment at komme yderligere ind på spørgsmålet, om den pågældende ordning er generel, eftersom den anfægtede beslutning ikke vedrører denne ordning i sig selv, men snarere de offentlige myndigheders anvendelse af den i den foreliggende sag.

13. Det skal i denne forbindelse først og fremmest noteres, at den spanske regering ikke bestrider, men endog bekræfter Kommissionens undersøgelse, hvorefter de offentlige kreditorer i medfør af de gældende betalingsstandsningsbestemmelser har en vid skønsbeføjelse med hensyn til, hvilke midler de vil anvende for at opnå dækning for deres fordringer.

14. De af Kommissionen påtalte foranstaltninger, nemlig de offentlige kreditørers beslutning om ikke at begære de pågældende virksomheder opløst, følger derfor ikke uden videre af anvendelsen af en generel ordning, men af de pågældende myndigheders diskretionære skøn.

15. Det skal undersøges, om den fortolkning, de offentlige myndigheder har foretaget af de rettigheder, de har i henhold til den generelle ordning for så vidt særlig angår de pågældende virksomheder, som hævdet i den anfægtede beslutning kan kvalificeres som støtte i henhold til traktatens artikel 92.

16. Det er i denne sammenhæng, den spanske regerings andet argument er fremført. Argumentet er følgende vurdering af de offentlige myndigheders adfærd i forbindelse med de af Kommissionen påtalte procedurer.

4 — Dom af 17.6.1999, sag C-295/97, Sml. I, s. 3735.

17. Ifølge den spanske regering skete der ikke en begunstiggelse af de pågældende virksomheder. I henhold til spansk ret er det under en betalingsstandsning muligt at fortsætte sin virksomhed, og det pålægges ikke kreditorerne at anmode en erhvervsdrivende om at gå i betalingsstandsning, eller at de skal begære den erklæret konkurs. De gældende bestemmelser giver blot kreditorerne mulighed for at fremsætte en sådan begæring i visse tilfælde.

18. Det tilkommer kreditorerne at vurdere, om en sådan fremgangsmåde vil øge deres chancer for at få dækket hele gælden eller en del heraf, eller i modsat fald, om udsigterne til dækning ikke ville være bedre, hvis kreditorerne lod virksomheden fortsætte uden at anmode den om at gå i betalingsstandsning eller begære den erklæret konkurs.

19. Der skal ifølge regeringen i øvrigt tages hensyn til, at kreditorerne råder over en række andre midler til inddrivelse af deres fordringer. Navnlig har de mulighed for at anvende andre tvangsfuldbyrdsprocedurer for at gennemtvinge betaling eller opnå en garanti.

20. Dette er især tilfældet for de offentlige myndigheders vedkommende, der i henhold til loven er tillagt flere særlige fordele. Heraf følger navnlig, at det ikke nødvendigvis er under en betalingsstandsningprocedure, at de har de bedste muligheder for at få dækket deres fordringer. Myndighederne kan således bl.a. gennem en tvangs-

fuldbyrdsprocedure gøre udlæg i debitors aktiver og gennemtvinge et salg heraf, dvs. med det samme resultat som ved en betalingsstandsningserklæring.

21. Under sådanne omstændigheder er det berettiget, at de offentlige myndigheder ikke begærer de pågældende virksomheder erklæret konkurs.

22. Dette synspunkt underbygges ifølge den spanske regering desuden af, at myndighederne langt fra begunstiger debitorvirksomhederne, men tværtimod udnytter alle lovlige midler for at gennemtvinge betaling af de beløb, de har til gode.

23. Den spanske regering har i denne forbindelse anført adskillige tiltag, som såvel skatte- og afgiftsmyndighederne og den sociale sikrings finansforvaltning uden held har iværksat for at gennemtvinge betaling af deres fordringer.

24. Regering har i øvrigt anført, at ingen af virksomhederne har opnået en akkord, og at der er gjort udlæg i deres aktiver, som er blevet realiseret som følge af den manglende betaling af fordringerne.

25. Regeringen er derfor af den opfattelse, at der i den foreliggende sag ikke er tale om tildeling af støtte, eftersom de pågældende virksomheder ikke har opnået nogen som helst fordel via statsmidler.

26. Kommissionen har bestridt den spanske regerings påstand, hvorefter myndighederne har udnyttet alle lovlige midler for at gennemtvinge betaling af fordringerne.

27. Kommissionen har i den forbindelse understreget, at virksomhederne i Magefesa-koncernen gennem årene har undladt at betale de beløb, de skyldte den sociale sikring og statskassen, uden at myndighederne havde foretaget sig noget for at begære virksomhederne erklæret konkurs eller for at inddrive fordringerne ved hjælp af andre midler.

28. Når Cunosa og Indosa i sidste instans er blevet erklæret konkurs, er det sket på begæring af private kreditorer, hvilket klart viser, at de offentlige myndigheder i den foreliggende sag ikke har forholdt sig som en privat kreditor i samme situation, et kriterium, der i henhold til Domstolens praksis skal anvendes for at vurdere, om der er tale om statsstøtte.

29. Kommissionen har desuden gjort gældende, at fortsættelsen af Cunosa's virksomhed blev tilladt på grundlag af uklare kriterier og tilsyneladende betingelsesløst

ved en simpel aftale mellem kreditorerne, der ikke blev godkendt af en domstol, og at konkursproceduren således forblev uafsluttet i fem år. Situationens atypiske og usædvanlige karakter understreger efter Kommissionens opfattelse de offentlige myndigheders »særlige« handlemåde i den foreliggende sag.

30. Kommissionen har i denne forbindelse tilføjet, at Indosa efter konkurserklæringen har optaget ny gæld.

Stillingtagen

31. Hvorledes skal de forskellige argumenter bedømmes?

32. Det fremgår af Domstolens praksis, at ved vurderingen af, om de offentlige myndigheders adfærd udgør statsstøtte, skal den sammenlignes med den adfærd, som en privat investor i samme situation ville have udvist.

33. I den forbindelse skal der, som det er understreget af sagens parter, tages hensyn til, at de offentlige kreditorer råder over en række privilegier for at opnå dækning for deres fordringer, som lovgivningen ikke

nødvendigvis indrømmer private kreditorer.

privat kreditor træffe alle nødvendige foranstaltninger for at begrænse sit tab.

34. Den sammenligning, jeg har omtalt, skal således ske med, hvad Kommissionen beskriver som »tænkt privat kreditor«, der råder over alle de retsmidler, som i henhold til lovgivningen er tillagt offentlige kreditorer.

38. En gennemgang af den foreliggende sags omstændigheder viser, at Kommissionen med føje har fundet, at de offentlige myndigheder under omstændigheder, der ikke var blevet accepteret af en privat kreditor i samme situation, har tolereret en akkumulation af gæld.

35. Imidlertid må en sådan kreditor formodes at have til formål at få dækket sine fordringer eller i det mindste at mindske sine tab. Kreditor forsøger med dette for øje at vurdere på den ene side chancerne for, at virksomheden kan reddes, hvis den får lov til at fortsætte driften, og på den anden side risikoen for, at hans tab forøges som følge af, at virksomheden fortsætter.

39. Navnlig har den spanske regering selv indrømmet, at gælden til statskassen og til den sociale sikring gennem flere år ikke blev betalt, og at det var på foranledning af private kreditorer, at Indosa og Cunosa i sidste instans blev erklæret konkurs.

36. Såfremt de offentlige kreditorer antages at udvise samme adfærd, må det nødvendigvis konkluderes, at det ikke af dem kan forventes, at de begærer virksomheden erklæret konkurs ved den første manglende betaling uden at tage noget hensyn til virksomhedens potentiale på lang sigt.

40. Endvidere har den spanske regering ikke bestridt, at Indosa's fortsatte drift langt fra kunne dække de gældsposter, der lå forud for konkurserklæringen, men tværtimod medførte ny gæld på mere end 2 mia. ESP, et beløb, som realistisk set ikke kunne forventes tilbagebetalt, eftersom virksomheden ifølge Kommissionens ubestridte oplysninger den 14. december 1998 ikke havde tilbagebetalt mere end 2,5% af dette beløb, og Indosa's fortsatte virksomhed viste sig at være i strid med den regionale finansforvaltnings interesser.

37. Omvendt kan det ikke tillades, at de offentlige kreditorer passivt tolererer en akkumulation af gæld over længere perioder, uden at de danner sig et overblik over, om der er den mindste udsigt til en forbedring. I en sådan situation ville en

41. Som det er fremstillet i den anfægtede beslutning, kunne de offentlige kreditorer i kraft af størrelsen af deres fordringer modsætte sig, at Indosa fortsatte sin virksomhed, der i øvrigt ikke var blevet anordnet af en dommer. De burde i denne forbindelse have taget hensyn til virksomhedens forhistorie, herunder navnlig, at den i de seneste fem år hverken havde betalt sociale bidrag eller skatter, og at alle procedurer, der var blevet indledt med henblik på at inddrive disse beløb, var slået fejl som følge af, at virksomheden ikke havde de fornødne aktiver.

42. De offentlige kreditorer burde derfor have været bevidst om, at det var lidet sandsynligt, at fortsættelsen af virksomheden ville sikre en tilbagebetaling af virksomhedens gældsposter. Omvendt kunne de heller ikke være ubekendt med risikoen for, at virksomheden pådrog sig ny gæld, hvis stiftelse ville formindske chancerne for, at de oprindelige fordringer blev betalt.

43. Det konkluderes derfor i den anfægtede beslutning med føje, at når de offentlige kreditorer tillod Indosa at fortsætte sin virksomhed uden i det mindste at gøre den fortsatte virksomhed betinget af, at Indosa opfyldte sine løbende forpligtelser for at undgå, at gælden voksede, har de handlet på en sådan måde, at de har formindsket de chancer for at få dækket deres fordringer, som en privat kreditor ikke ville have haft.

44. Det følger af ovenstående, at den spanske regering ikke har godtgjort, hvorledes Kommissionen skulle have tilsidesat traktatens artikel 92, og at anbringendet må forkastes.

Det andet anbringende: tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet

45. Den spanske regering har anført, at retssikkerhedsprincippet, der er fastslået i Domstolens praksis, kræver, at enhver fællesskabsretsakt, der afføder retsvirkninger, navnlig når den kan have finansielle konsekvenser, skal være tilstrækkelig klar og præcis til, at de berørte parter kan gøre sig bekendt med det nøjagtige omfang af deres forpligtelser.

46. Den er af den opfattelse, at Kommissionen i den foreliggende sag har tilsidesat dette princip ved at erklære en støtte, hvis størrelse den ikke kendte, for uforenelig med fællesmarkedet og pålægge den spanske regering at tilbagesøge den uden at vide, hvor meget der skal tilbagebetales.

47. Jeg er ikke enig i den spanske regerings vurdering.

48. Som Kommissionen har anført, beskriver den anfægtede beslutning de foranstaltninger, som udgør den pågældende støtte,

og den periode, hvor de er iværksat. Beslutningen indeholder i øvrigt præcise skøn over næsten alle de pågældende beløb, der er tilføjet beskrivelsen af de forpligtelser, de vedrører.

ders side, som oplyst af Kommissionen og ikke bestridt af den spanske regering, har hindret Kommissionen i at indhente bestemte oplysninger.

49. Den spanske regering, som den anfægtede beslutning er rettet til, har derfor fuldt ud været i stand til at fastlægge omfanget af de forpligtelser, den blev pålagt.

53. Heraf følger, at det andet anbringende må forkastes.

50. Dette gælder ikke mindst, fordi beregningen af de beløb, der skal tilbagebetales, forudsætter, at der tages hensyn til alle forhold, der har betydning for de pågældende virksomheders skatte- og afgiftsskyld samt deres sociale bidrag, dvs. beløb, der er fastsat ved national lov, og som de kompetente nationale myndigheder har fuld adgang til.

Det tredje anbringende: tilsidesættelse af begrundelsespligten

51. Kommissionen har derfor med rette citeret den retspraksis⁵, hvorefter Kommissionen ikke er forpligtet til at fastsætte det beløb, der skal tilbage søges, når beregningen heraf forudsætter, at der tages hensyn til forhold, der afgøres i henhold til national ret.

54. Den spanske regering har gjort gældende, at den anfægtede beslutning ikke indeholder en begrundelse til forklaring af, hvorledes de fire virksomheders (hvoraf to er under konkursbehandling og to ikke er aktive) manglende betaling af visse ikke nærmere bestemte beløb til statskassen kan udgøre en statsstøtte, der er uforenelig med fællesmarkedet, kan påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne og fordreje konkurrencen, når den pågældende medlemsstat blot har anvendt de nationale betalingsstandsningsregler og har udtømt alle retsmidler.

52. Dette er ikke mindst tilfældet i den foreliggende sag, når den manglende samarbejdsvilje fra de pågældende myndighe-

55. Ifølge den spanske regering er den begrundelsespligt, der er fastsat i EF-traktatens artikel 190 (nu artikel 253 EF), derfor tilsidesat.

5 — Dom af 27.1.1998, sag T-67/94, Ladbroke Racing mod Kommissionen, Sml. II, s. 1.

56. Som vi har set ovenfor, kan det i den foreliggende sag imidlertid ikke antages, at de nationale myndigheder blot har anvendt den gældende ordning og udnyttet alle de retlige midler, der er til deres rådighed.

Det fjerde anbringende: opkrævning af renter

Parternes synspunkter

57. Endvidere var de pågældende virksomheder aktive, da de blev tildelt den omtvistede støtte, og de kunne derfor fordreje konkurrencen. Den anfægtede beslutning nævner i denne sammenhæng Magefesa's markedsandele og størrelsen af samhandelen i Fællesskabet.

60. Den spanske regering har gjort gældende, at Kommissionen som led i forpligtelsen til at tilbagesøge den omtvistede støtte ikke var berettiget til at kræve renter af gæld, der er stiftet af virksomheder, som er i betalingsstandsning.

58. Endelig vil jeg nævne, at selv om den anfægtede beslutning som følge af den manglende samarbejdsvilje fra de pågældende myndigheders side indeholder et ufuldstændigt skøn over størrelsen af den pågældende støtte, understreger den i hvert tilfælde — jf. navnlig tabellerne i den anfægtede beslutning — omfanget af de skyldige beløb og angiver herved klart deres evne til at påvirke konkurrencen.

61. Regeringen har i denne forbindelse anført, at i henhold til Domstolens praksis skal tilbagesøgningen af ulovlig støtte ske i overensstemmelse med de nationale procesuelle regler, forudsat at de ikke anvendes på en sådan måde, at de i praksis umuliggør den tilbagesøgning, der kræves i henhold til fællesskabsretten.

59. Det følger af ovenstående betragtninger, at den anfægtede beslutning er retligt begrundet. Anbringendet må derfor forkastes.

62. Det hedder imidlertid i artikel 884 i den spanske handelslov, at »fra tidspunktet for begæringen om betalingsstandsning ophører fallentens gældsposter med at bære renter«, dog med undtagelse af lån i fast ejendom og gæld, der er sikret ved håndpant. Denne regel er begrundet i kreditorernes fælles interesse i at undgå at belaste den pågældende virksomheds formue med nye forpligtelser, der kan forværre de allerede eksisterende kreditors situation.

63. Ovennævnte bestemmelse er derfor ifølge regeringen en foranstaltning i national ret, der skal tages hensyn til i forbindelse med tilbagesøgningen af en støtte, eftersom den ikke umuliggør tilbagesøgningen og ikke er diskriminerende i forhold til en sammenlignelig situation, der udelukkende reguleres ved national ret.

64. Den spanske regering har tilføjet, at det i den relevante del af Domstolens praksis⁶ kun kræves, at der opkræves renter »i påkommende tilfælde«.

65. Kommissionen har først og fremmest anført, hvilket ikke er bestridt af den spanske regering, at artikel 884 i den spanske handelslov ikke er til hinder for betaling af renter for så vidt angår Migsá og Gursa, idet disse virksomheder ikke er blevet erklæret konkurs.

66. I øvrigt er parterne hvad angår Indosa og Cunosa enige om, at samme artikel ikke er til hinder for at opkræve renter, der er forfaldet indtil konkurserklæringen, og heller ikke for, at der kan kræves renter, der er forfaldet efter konkurserklæringen, for så vidt som disse rentebeløb er en del af gælden i konkursboet og ikke en del af »fallentens gæld«.

6 — Domstolens dom af 4.4.1995, sag C-348/93, Kommissionen mod Italien, Sml. I, s. 673, og Rettens dom af 8.6.1995, sag T-459/93, Siemens mod Kommissionen, Sml. II, s. 1675.

67. Det af den spanske regering fremførte argument skal derfor anses for kun at vedrøre renter, der er forfaldet, efter at virksomhederne Indosa og Cunosa blev erklæret konkurs.

Stillingtagen

68. Indledningsvis vil jeg nævne, at Kommissionen med rette har gjort gældende, at bestemmelsen i artikel 884 i den spanske handelslov ikke er en processuel regel.

69. Bestemmelsen har til formål at fastlægge det beløb, der skyldes kreditorerne, og vedrører derfor nødvendigvis realiteten.

70. Det er ligeledes med føje, at Kommissionen har understreget, at støttemodtageren opnår en økonomisk fordel svarende til et rentefrit lån, når der ikke kræves renter af ulovligt ydet støtte.

71. Skal det heraf udledes, at det af den spanske regering påberåbte anbringende skal forkastes i det hele?

72. Det mener jeg ikke.

vurderet i forbindelse med gennemgangen af det første anbringende.

73. Der skal tages hensyn til, at der i den foreliggende sag, i modsætning til de domme, der er nævnt ovenfor, er tale om et tilfælde, hvor den tilbagebetaling, der skal ske, skal foretages i forbindelse med en konkurs og derfor i overensstemmelse med samtlige kreditorers, både private og offentlige, fordringer over for den konkursramte virksomhed.

77. Den omhandlede bestemmelse skal derfor anses for at være udtryk for den nationale lovgivers valg, som det tilkommer at organisere konkursinstituttet og, som led heri, at foretage en afvejning af de involverede interesser.

74. Reglen om, at de offentlige kreditorer pålægges at give afkald på de ovenfor beskrevne renter, er imidlertid en generel regel i den forstand, at den under alle betalingsstandsningsprocedurer finder anvendelse på samtlige kreditorer, private såvel som offentlige.

78. Heraf følger, at en sådan regel skal anses for at henhøre under den institutionelle selvbestemmelse, som medlemsstaterne har i henhold til fællesskabsretten.

75. Den er derfor ikke en begunstigelse af en enkelt virksomhed eller gruppe af virksomheder. I henhold til bestemmelsen har kreditorerne i øvrigt ikke nogen skønsbeføjelse. De mister automatisk de omhandlede beløb. Jeg minder om, at det gælder for såvel private som for offentlige kreditorer. Det er således ikke kun til skade for det offentlige, at der skal gives afkald til fordel for debitor.

79. Endvidere gør den pågældende nationale bestemmelse det ikke umuligt i praksis at opfylde tilbagebetalingsforpligtelsen, eftersom den vedrører en del af de forfaldne renter, og dette kun i tilfælde af, at den støttemodtagende virksomhed erklæres konkurs.

76. Der er således en tydelig forskel mellem den pågældende bestemmelse og de offentlige myndigheders adfærd, som jeg har

80. Det kan heller ikke hævdes, at den pågældende regel er diskriminerende i forhold til fællesskabsretten, da den spiller samme rolle under alle former for konkursbehandling, og uanset hvem kreditor er.

81. Jeg vil tilføje, at såfremt Kommissionen gives medhold i sit synspunkt, ville medlemsstaterne blive pålagt at gøre en yderligere undtagelse til princippet om, at alle kreditorer er lige, som ville være til fordel for det offentlige og til skade for de private kreditorer. Den fortolkning af artikel 92, som Kommissionen foreslår, ville i praksis svare til at give visse offentlige krav forrang.

82. Dette lighedsprincip er imidlertid, selv om der er mange undtagelser, meget væsentligt, idet formålet med en konkursbehandling er at skabe en velordnet ramme for betalingen af kreditorerne, dvs. en ramme, som loven i kreditorernes fælles interesse sætter i stedet for konkurrencen mellem dem.

83. I øvrigt påvirkes de ejendomsretlige ordninger i medlemsstaterne, når omfanget af kreditorers rettigheder under en betalingsstandsningprocedure ændres, skønt EF-traktatens artikel 222 (nu artikel 295 EF) udtrykkeligt forbeholder medlemsstaterne kompetencen på dette område.

84. Jeg mener derfor, at den fortolkning, som Kommissionen i den foreliggende sag foreslår af traktatens artikel 92, har så omfattende virkninger, at jeg ikke mener, de vil være i overensstemmelse med, hvad traktatens forfattere har ønsket.

85. Kommissionen har imidlertid i svarskriftet tilføjet, at forpligtelsen til at kræve renter er blevet kodificeret ved artikel 14, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22. marts 1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af traktatens artikel 93⁷. Fra denne forpligtelse er der ingen undtagelser, og den skal derfor også anvendes, når den støttemodtagende virksomhed er under konkursbehandling.

86. Det skal imidlertid nævnes, at det i artikel 14, stk. 1, i forordning nr. 659/1999, der i øvrigt ikke var trådt i kraft på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede beslutning, anføres, at »Kommissionen... ikke [kræver] tilbagebetaling af støtten, hvis det vil være i modstrid med et generelt princip i fællesskabslovgivningen«.

87. Denne bestemmelse finder ligeledes anvendelse på tilbagebetaling af renter, eftersom denne forpligtelse er en del af tilbagebetalingen af støtten.

88. Det fremgår imidlertid af ovenstående, at tilbagebetalingen af de renter af Indosa's og Cunosa's gæld, der er forfaldet efter konkurserklæringen, vil være i strid med principperne i traktaten.

7 — EFT L 83, s. 1.

89. Dette anbringende må derfor tiltrædes, for så vidt det vedrører tilbagebetaling af renter, der er forfaldet efter, at Indosa og Cunosa er erklæret konkurs, af den støtte, der er ydet Indosa og Cunosa inden konkurserklæringen.

Forslag til afgørelse

90. Af de ovennævnte grunde foreslår jeg, at Domstolen annullerer Kommissionens beslutning 1999/509/EF af 14. oktober 1998 om Spaniens støtte til virksomhederne i Magefesa-koncernen og deres efterfølgere, for så vidt den pålægger Kongeriget Spanien at tilbagesøge renter, der er forfaldet efter, at Indosa og Cunosa er erklæret konkurs, af den støtte, der er ydet Indosa og Cunosa inden konkurserklæringen, at Kommissionen i øvrigt frifindes, samt at det pålægges den spanske regering at bære sine egne omkostninger og betale to tredjedele af Kommissionens.